

Sibir

© Vladimir Kecmanović
Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Aleksandar Jerkov

Lektura i korektura
Mono i Manjana

Dizajn korica
Goran Ratković

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

КЕЦМАНОВИЋ, Владимир, 1972-
Sibir / Vladimir Kecmanović. - Beograd :
Mono i Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod
print). - 254 str. ; 21 cm

ISBN 978-86-7804-509-7

COBISS.SR-ID 186430988

2011.
Beograd

Sibir

vladimir kecmanović

EDICIJA
PUTEVI
PROZA NA PUTU
Powered by Mono i Manjana

Tanji Petrović

koja mi je dala ideju za ovu knjigu

Noć je lik s kapuljačom na glavi.

Usta se razvlače u kez.

Kao da kažu:

Šta je bilo, dečak, kiša pada, ha?

To su tvoja usta.

Tvoja je i glava koja se podiže prema nebu.

I dlan koji se pruža ne bi li na njega pala koja kap.

Ne, ne pada kiša.

A liku kapuljača nije samo na glavi. Nego – navučena na facu. Do ispod nosa.

Nemaš pojma kako je uspeo da te vidi. Kroz kapuljaču?

A uspeo je.

Jer ti je preprečio put. Skinuo kapuljaču.
Uhvatio te za ruku.

I rekao:

Hej.

Frka je kada ti lik bez lica prepreči put.

Čak i ako si stondirana.
I ako lik bez lica dobije lice. I glas.

I ako su ti lice i glas poznati.

Tvoje oči.
Na tuđem licu.

Tuđ a tvoj nos.

Glas koji znaš otkad znaš za sebe.

Tata!

Hej, ti, otkud ovde, kažeš. Ništa, kao, interpol,
poternica, ovo, ono...

Uvlači te u haustor pored kojeg je stajao. Pri-
vlači tvoje lice svom. Zagleda ti se u oči.

Ruku, koju je držao nežno, sada ti žestoko steže.

Drogirana si, kaže besno.

Jok, ti si, kažeš.

Ruku kojom ne steže tvoju, podiže u vazduh.
Kao da zamahuje.

Kad si stondirana, refleksi su ti spori.

Pa ipak, brži od pameti.

Trzaš se. Povlačiš glavu. Podižeš ruke. Kao –
štitiš lice.

Osećaš kako ti se u glavi bistri. Kao da si popi-
la žestok šamar.

Osećaš kako ti se krv penje u glavu.

Povlačiš ruku iz njegove.
Stiskaš šake u pesnice.
Unosiš mu se u facu.

Šta je bilo, kažeš. Da nećeš da me udariš!?

Gledaš kako se tvoje oči na njegovom licu šire.
Kao da je zbunjen. Gotovo – kao da ga je strah.

Sine, kaže, znaš da te nikada nisam udario.

I još:

Nemoj da jedeš govna.

Tvoje oči na njegovom licu netremice te po-
smatraju. Kao da te hipnotišu.

Hajde da se ne svađamo, kaže. Znaš i sama da
nije vreme za zajebanciju.

Spušta ti ruku na rame. Grli te.
Opet ti se zagleda u oči.

Slušaj me dobro, kaže. Sve će da bude u redu.
Samo moraš da me slušaš.

Ideš s mojim prijateljem, on će nekoliko dana
da pazi na tebe, kaže. Dok ja ne raščistim ovo
sranje.

To je najpouzdaniji čovek, kaže. Dok si s njim,
ništa ne može da ti se desi.

Nemoj ništa da brineš, kaže. Držim stvari pod
kontrolom. Tvoje je samo da nekoliko dana ne
praviš gluposti.

Obećao sam i Mirjani, kaže. Posle ovoga je piz-
darijama kraj.

Podiže ruku uvis. Maše.

Odnekud se pojavljuje visok tip. U kožnoj ja-
kni.

Ćale ti spušta ruku na rame.

To je Miki, kaže. Miki, ovo je moja princeza. Da
je čuvaš ko oči u glavi. A ona je obećala da će da
te sluša.

Miki je klimnuo glavom.

Kao, pozdravio te je.
Kao, slaže se sa ćaletovim rečima.